

Література.

1. Захаров А.С. Налоговое право Европейского Союза: действующие директивы ЕС в сфере прямого налогообложения / А.С. Захаров. – М. : Волтерс Клувер, 2006. – 22 с.
2. Крисоватий А.І. Теоретичні домінанти і практика реалізації податкової політики в Україні / А.І. Крисоватий. – Тернопіль: Карт-бланш, 2005. – 375 с.
3. Рижикова Н.І. Податкова політика України в умовах гармонізації податкового законодавства до вимог європейських стандартів / Н.І. Рижикова, Н.О. Бірченко // Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. – Вип. 177. – Х.: ХНТУСГ, 2016. – С. 137-146.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ РИНКУ ОСОБИСТОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

*Бровко Л. І., к.е.н. доцент, Сірко А. Ю., асистент,
Буштіт А. А., студент,
Дніпровський державний аграрно-економічний університет*

Особисте страхування пов'язане із особливою сферою процесу відтворення, а саме з відтворенням робочої сили і зумовлене ризиковим характером діяльності людей різних професій, підвищеним ступенем ризику, пов'язаним із погіршенням довкілля, зростанням питомої ваги людей похилого віку у загальній кількості населення тощо.

Особисте страхування проводиться з метою організації страхового захисту окремих громадян на випадок виникнення різних подій, що відображаються на житті, здоров'ї та працездатності цих громадян. Відповідно до ст. 4 Закону України «Про страхування», особисте страхування можна визначити як страхування майнових інтересів, що не суперечить законодавству України і пов'язані з життям, здоров'ям, працездатністю та додатковою пенсією страхувальника або застрахованої особи [1].

За формами проведення особисте страхування поділяється на обов'язкове і добровільне. Деякі науковці виділяють дві підгалузі – страхування життя і страхування здоров'я. В основі такого поділу лежить обсяг зобов'язань страховика і термін страхування. Основними видами особистого страхування є

страхування життя, страхування від нещасних випадків та медичне страхування. Так, страхування життя – один з різновидів особистого страхування, що забезпечує відповідальність страховика в разі смерті страхувальника (застрахованої особи) у період дії договору та дожиття застрахованої особи до обумовленої в договорі події або до закінчення дії договору.

Особисте страхування в Україні регламентується Законом України «Про страхування» [1].

Досвід європейських країн з розвинутою ринковою економікою свідчить про те, що особисте страхування населення є найважливішим елементом соціальної системи держави, яке дозволяє успішно вирішувати багато суспільних проблем, а також задовольняти потреби фізичних осіб в забезпеченні стійких гарантій захисту їх економічних інтересів, збереження добробуту і здоров'я. Страхування життя, що є основною складовою особистого страхування, є універсальним інструментом для вирішення багатьох соціальних завдань. Насамперед це продукт забезпечення громадян після досягнення пенсійного віку, чи у випадку втрати працездатності через нещасний випадок, або ж фінансовий інструмент для накопичення та збереження купівельної спроможності власних заощаджень. Однак в Україні роль особистого страхування недооцінена.

На сьогоднішній день існують наступні актуальні проблеми сектору особистого страхування населення:

- незавершена реформа у галузі медичного страхування, державні медичні структури нині не зацікавлені в співробітництві зі страховими компаніями. Кошти, перераховані страховиком за лікування клієнта, не впливають на фінансовий стан медичної установи і зарплату його співробітників. А незважаючи на відносно стабільний рівень фінансування галузі охорони здоров'я, використання бюджетних коштів проводиться неефективно і не прозоро, внаслідок чого зазначена галузь поступово занепадає;

- реалізація прийнятого законопроекту України «Про загальнообов'язкове державне медичне страхування» на практиці зводиться до низки проблем: навантаження на державний бюджет та зростання фіскального тиску на внески платників,

корупційність процесу, непрозора система ціноутворення на етапі формування референтних цін для дистриб'юторів та застосування високих цін на ліки на перших етапах впровадження ОМС, ігнорування яких може дискредитувати саму ідею ОМС в суспільстві, а в перспективі, навіть за сприятливих умов, може стати перешкодою до успішного впровадження такої реформи;

- незавершена пенсійна реформа: не введений другий рівень пенсійної системи та недостатньо популяризований третій рівень, який передбачає забезпечення старості за допомогою пенсійних програм страхових компаній чи інших фінансових установ;

- неефективна діяльність законотворців в галузі страхування – страховий ринок України в черговий раз входить в нову фазу без довгострокової програми розвитку;

- низький рівень довіри до ринку особистого страхування та страхової культури населення в цілому;

- шахрайство страхувальників, фіктивне перестраховання, недостатнє регулювання страхового посередництва;

- повільні темпи реструктуризації економіки, низький рівень платоспроможності населення, зтяжна політична криза тощо [3].

Водночас реорганізацію ринку особистого страхування слід здійснювати за такими чотирма напрямками:

- підвищення ефективності роботи Нацкомфінпослуг (делегування певної частини повноважень страховим компаніям;

- удосконалення правового, ресурсного та організаційного забезпечення діяльності);

- удосконалення діяльності страхових компаній та підвищення їх якісного рівня (затвердження Кодексу етики страховиків, підвищення розміру статутного фонду страхових компаній);

- оптимізація процесів захисту прав споживачів страхових послуг;

- формування страхової культури населення та заохочення до придбання страхових послуг (включення у перелік завдань Нацкомфінпослуг поширення серед громадськості інформації про ринки фінансових послуг) [2].

Отже, особисте страхування є важливим механізмом соціального захисту населення, який, доповнюючи державне соціальне страхування, дозволяє вирішити низку проблем у сфері охорони здоров'я та пенсійного страхування, не збільшуючи при цьому навантаження на державний бюджет. Однак активізація розвитку цієї галузі страхування неможлива без виваженої державної політики на страховому ринку, підвищення якості страхових послуг, відпрацювання механізму захисту прав споживачів страхових продуктів тощо. Не менш важливим методом стимулювання розвитку особистого страхування стане ревізія наявних та запровадження нових видів обов'язкового особистого страхування та проведення стимулюючої податкової політики з боку держави.

Література.

1. Закон України «Про страхування» від 04.10.2001 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/85/96-вр>

2. Фрич, А. Напрями вдосконалення ринку особистого страхування в Україні / А. Фрич // Видавничо-поліграфічний центр Тернопільського національного економічного університету «Економічна думка» – 2015. – Том 21. – № 1. – С. 276-283.

3. Андрусь М.І. Проблеми розвитку особистого страхування населення в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://globalnational.in.ua>.

АНАЛІЗ ПОДАТКОВИХ ПЛАТЕЖІВ ПАТ «УКРТАТНАФТА»

Булка А.О., студентка,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського*

На сьогодні особливої актуальності набуває питання енергетичної незалежності України. У таких умовах важливою є

**Науковий керівник – Глухова В.І., к.е.н., доцент*